

I dette Øjeblik forlod Emanuel Værelset. Han vilde ikke være Vidne til denne Mishandling, som alene Hansine skulde bære Ansvar for. Han gik ind i Dagligstuen, og da han her inde hørte Guttens første, hjerteskræende Skrig, gik han helt ind i sit eget Værelse, hvor han gav sig til at vandre frem og tilbage over Gulvet for at overdøve Lydene inde fra Sovekammeret. Hans Sind var i det heftigste Oprør. Han forstod sig ikke paa Hansine. Han følte sig som ført i et Baghold i sit eget Hjem, skammeligt forraadt af den, paa hvem han allertryggest havde stolet.

Efter en halv Snes Minutters Forløb hørte han Stemmer inde i Dagligstuen, og da han kom derind, fandt han Doktoren staaende med Hatten i Haanden, i Færd med at give Hansine sine sidste Anvisninger. Straks ved hans Tilsynekomst tog han Afsked.

„Jeg tror, De ser for lyst paa Deres Søns Sygdom,“ fortsatte Lægen ude i Forstuen, hvortil Emanuel i fuldkommen Tavshed havde fulgt ham. „Jeg vilde ikke udtale mig nærmere derom, mens Deres Hustru var til Stede, . . . men jeg finder det at være min Pligt ikke at skjule for Dem, at hans Tilstand ikke er helt uden Betænkelighed. Han